

BAANTJER

De Cock en de moord in het circus

Boek van de tv-serie

De Fontein

BAANTJER

**De Cock en de
moord in het circus**

De Fontein

1

Rechercheur De Cock van het aloude politiebureau aan de Amsterdamse Warmoesstraat sloeg zich op de dijen van het lachen. Het was een tijd geleden dat hij zo'n plezier had gehad. Maar dat was wat het circus met hem deed, het haalde het kind in hem boven. De grijze speurder zat met zijn vrouw op de oncomfortabele circusbanken. Normaal gesproken zou na een kwartier zijn rug zijn gaan opspelen en was hij met een pijnlijk gezicht opgestaan, maar nu voelde hij niets en genoot hij met volle teugen van het licht, de muziek, de artiesten. Die hele aparte circussfeer die nooit verandert en die hem terugbracht naar de tijd dat hij nog kind was. De Cock herinnerde zich heel goed hoe hij en zijn vriendjes opgewonden rondliepen als het circus in het dorp arriveerde. Hoe ze dag en nacht rond de tent zwierven en van het terrein werden gejaagd als ze te dicht bij de dieren kwamen. En dat waren in die tijd heus geen tijgers of olifanten, nee, het hooggeëerd publiek werd toen verwend met gedresseerde eenden, varkens en een enkele ezel. Desondanks hadden de jonge De Cock en zijn vriendjes het geweldig gevonden. Ze hadden het liefst elke voorstelling bij willen wonen, maar daar hadden ze natuurlijk het geld niet voor. Dus stonden ze tijdens de voorstellingen buiten de tent en luisterden naar de blikkerige circusmuziek en het gelach van het publiek. Of ze slopen rond de circustent, op zoek naar een gat in het tentdoek om zo, zonder te betalen binnen te sluipen. Het was een kleine zonde die hij zich makkelijk had kunnen vergeven. Maar de spanning, de sensatie en de aantrekkingskracht van het verbodene, zou hij zijn leven lang niet vergeten. En zoals hij het in zijn jeugd had

gevoeld, zo voelde hij het nog steeds. Daar konden televisie en tablets en die pads of die pods of hoe al die apparaten ook mochten heten waar zijn collega Dick Vledder zo opgewonden van raakte, niets aan veranderen.

Het circusorkestje dat in een bak boven de piste-ingang zat, liet een schetterende touche horen. De clown die tijdens de pauze op de pisterand het publiek had vermaakt terwijl de kooi voor het leeuwennummer werd opgebouwd, werd de piste uit gejaagd. Het licht in de tent veranderde en de voorstelling stond weer op beginnen. De Cock keek glimlachend naast zich en gaf zijn vrouw een kneepje in haar arm. 'Hooggeëerd publiek!'

In het midden van de piste, die nu was omgebouwd tot leeuwenkooi, stond een lilliputter gekleed in een roodglimmend rok-kostuum te zwaaien met zijn hoge hoed.

'In het eerste sensationele nummer na de pauze vraag ik uw gewaardeerde aandacht voor onze wereldberoemde, fabuleuze, onverschrokken dompteur: de Grote Hector en zijn leeuwen!'

In een getraliede tunnel die naar de leeuwenkooi leidde, bonkten de leeuwen onrustig tegen het hekwerk. Een staljongen sloeg met zijn stok tegen de tralies. De leeuwen reageerden, trokken hun muil open en brulden. Midden in de piste stond de kleine spreekstalmeester te springen van plezier.

'Kom dan poesjes! Kom maar bij papa!' kraaide hij.

De staljongen opende het toegangshek tussen de kooi en de tunnel en de leeuwen stormden de piste binnen. Ze liepen een rondje door het zaagsel en op het moment dat de dwerg zijn zweep liet knallen stonden ze stil. Ze draaiden zich naar het mannetje dat nog eens zijn zweep liet knallen en daarna met een stok prikte naar de leeuw die het dichtst bij hem stond. De leeuw schudde zijn manen en liet een gebrul horen. De dwerg prikte nog eens met de stok. De leeuw hief zijn poot en probeerde de stok te raken, als een grote poes die speelde met een bolletje wol. Maar deze grote poes raakte duidelijk geïrriteerd. Het publiek, dat net nog moest lachen om het kleine potsierlijke mannetje, hield nu de adem in. Ze zagen dat de leeuw met zijn kop zwaaide en zich schrap zette. De dwerg

sloeg met zijn zweep in het zaagsel, maar de leeuw was niet erg onder de indruk. Hij brulde en gromde. Buiten de piste liepen de staljongens ongerust naar het hek toe. Door de gordijnen van de piste-ingang, waarboven in neonletters 'Circus Kramsky' stond geschreven, kwam een grote man gekleed in een luipaardvel naar voren lopen, de blik gefocust op het spel in de kooi. Hij had een lange zweep in zijn hand en hij riep iets naar de dieren in de kooi.

Maar de leeuw was niet bezig met de wereld buiten de piste, hij had alleen oog voor het kleine mannetje dat hem stond uit te dagen. En net op het moment dat de leeuw een uitval waagde en het publiek een kreet van schrik slaakte, werd het mannetje met een lifeline omhooggehesen, buiten het bereik van de klauwende leeuw! Het circusorkest speelde weer een touche en het mannetje hing schaterlachend boven de kooi. Het publiek haalde opgelucht adem.

'Dames en heren, graag uw aandacht voor... Hector!'

De grote man in het luipaardvel was in de kooi verschenen en knalde met zijn zweep. Hij riep zijn dieren tot de orde, die namen plaats op de tonnetjes die in de rondte stonden opgesteld. Er klonk muziek en het nummer kon beginnen. De Cock volgde de spreekstalmeester die verder omhoog werd getrokken en uiteindelijk via het trapezeplatvorm zijn vlucht door de lucht beëindigde. Maar daar had het publiek geen oog meer voor, dat keek naar Hector, die zijn kaalgeschoren hoofd vol vertrouwen in de grote muil van een leeuw had gelegd.

Een uur later was de voorstelling voorbij en stroomde de circustent langzaam leeg. Opgewonden kinderen renden door de rij volwassenen heen de donkere avond in. Beeldschone Koreaanse vrouwen, die net nog in de piste een onwaarschijnlijk hoge mense-lijke toren bouwden, stonden glimlachend achter een stalletje om souvenirs te verkopen.

'Is dat nou niet zielig?' vroeg mevrouw De Cock peinzend.

De Cock keek zijn vrouw met opgetrokken wenkbrauwen aan.

'Wat?'

'Die dieren. Die zijn toch veel gelukkiger in de vrije natuur.'

De Cock keek naar de rand van zijn hoedje en overdacht de vraag. Het was het aloude dilemma. Vroeger waren uitheemse dieren in het circus een sensatie. Vandaag de dag kon je zelfs in Nederland naar een safari-park om tussen de olifanten en giraffen te staan. Maar nee, bedacht hij, een circus zonder wilde dieren was geen echt circus. Hij zette zijn hoedje op zijn hoofd.

‘De meeste van die dieren zijn in het circus geboren. Ze weten niet beter.’

Mevrouw De Cock was niet van plan om met dit antwoord genoeg te nemen, maar voor ze haar man van replek kon dienen klonk er een kreet door de nacht. Een rauwe kreet, vervuld van smart.

‘Grimaldo is dood!’

Lees verder in
De Cock en de moord in het circus.

© 2013 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer.
Gebaseerd op een scenario dat onder verantwoordelijkheid en licentie van
Endemol is geschreven.

Scenario en boekbewerking: Peter Römer
Vormgeving omslag en binnenwerk: Hans Gordijn
Omslagfoto: Fabio Federico | Dreamstime.com
Foto Piet Römer omslag in samenwerking met KB Events & Artists Agency

ISBN 978 90 261 3372 5
ISBN e-book 978 90 261 3373 2
NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of
weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.